

بررسی اثرات حذف پاجوش و تراکم بر عملکرد زرشک

علی مختاریان - حسن رحیمی - ابراهیم گنجی مقدم

مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی خراسان

این تحقیق طی سالهای ۸۲-۱۳۷۶ با هدف بررسی انتخاب بهترین تراکم و روش تربیت با استفاده از طرح آماری فاکتوریل که طرح پایه آن بلوکهای کامل تصادفی با سه تکرار میباشد انجام گرفت فاکتور A

چهارمین کنگره علوم باغبانی ایران. آبان ماه ۱۳۸۴ / ۱۷۷

تراکم بوده که شامل چهار سطح 2×3 ، 2×4 ، 3×4 ، 4×5 و فاکتور B شامل روشهای مختلف تربیت در چهار سطح (۱- حذف کلیه پاجوشها و نگهداری پایه اصلی، ۲- نگهداری ۲ پاجوش با پایه اصلی، ۳- نگهداری ۴ پاجوش با پایه اصلی، ۴- شاهد) عرف محل) و در سه تکرار اجرا شد. نتایج نشان داد که بیشترین عملکرد مربوط به تیمار تراکم 2×3 و تربیت به روش عرف منطقه که حداقل پاجوش زنی را دارند می باشد ولی بدلیل خاردار بودن بوته زرشک و سهولت در امر برداشت تربیت بفرم ۵ تنه و فواصل کاشت 2×3 پیشنهاد می شود. کمترین میزان pH با $2/89$ مربوط به تیمار یک تنه و فواصل کاشت 4×5 بوده است. میزان اسیدیته معنی دار نبوده ولی بیشترین میزان اسیدیته مربوط به تیمار یک تنه و تراکم 2×3 بوده است. کمترین میزان آلودگی به سرشاخه خوار زرشک مربوط به تیمارهای پنج تنه و بالاتر می باشد.

واژه های کلیدی: زرشک، تراکم، تربیت، عملکرد، pH، اسیدیته، سرشاخه خوار